

မင်းမြတ်သူရ

ဆားဂုလင်းမင်းအောင်နှင့်အနီရောင်မိန်းကလေး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇) အသောကလမ်းနေအိမ်ရှေ့သို့ အော်စတင်ကားလေး တစ်စီးထိုးရပ် လာလေရာ ကိုမင်းအောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး

“စီးတဲ့ ကားကို ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံတော်တော်ထောမဲ့ပုံပဲ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ ကြည့်ရတာတော့ လူကြွားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံပဲဗျ၊ ဟော... ကျုပ်တို့ အိမ်ဘက်ကူး လာပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ခဏအကြာတွင် တံခါးခေါက်သံကြားရပြီး ကိုမင်းအောင်က ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ တံခါးဝတွင် ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပုပုဝဝ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွှေကြယ်သီး၊ ရွှေလက်စွပ်၊ ရွှေဆွဲကြိုး စသော လူကြွားတို့ ၏ ဆင်ယင်မှုများကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုမင်းအောင်ပြောသကဲ့သို့ ဝံ့ကြွားတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရ၏။ ကိုမင်းအောင်က ထိုသူကို ဧည့်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“လာရင်း ကိစ္စကိုပြောပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ပုပုဝဝ လူက ကိုမင်းအောင်ကိုကြည့်ပြီး

“ဆားပုလင်းမင်းအောင် မှတ်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြ လိုက်
လေ၏။ ထိုအခါ ပုပုဝဝလူက

“ကျုပ်နံမည် အုန်းမြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဝါသနာအလျောက်
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းအောင်က

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တစ်ခုခု ခိုး
ခံလိုက်ရ ပုံရတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အုန်းမြင့်ဆိုသူက

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် လည်း ဆားပုလင်း မင်းအောင်ဆိုပြီး
မြန်မာပြည် စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ကျော်ကြားပေတာပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကိုမင်း
အောင်ထက် ပုလိပ်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ကျုပ်ပြဿနာကို ပုလိပ်တွေ ဖြေရှင်း နိုင်မယ်လို့ မယုံကြည်ဘူး၊
ဒါကြောင့် ကိုမင်းအောင်ဆီကို အရဲစွန့်ပြီး လာခဲ့တာပါ၊ မကူညီနိုင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုမင်းအောင်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

“လာရင်း ကိစ္စ ကိုပြောပါ ကိုအုန်းမြင့်၊ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက်ကူ
ညီပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုအုန်းမြင့်က မီးငြိမ်းနေသော ဆေးတံကို
မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း “ကိုမင်းအောင် ကြားချင်ကြားပေလိမ့်မယ်၊ တ
လောက ဂျူဗလီဟော လေလံပွဲမှာ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခု
ကို လေလံအောင်မြင်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းအောင်က စကားဖြတ်ပြီး

“လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီး မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ မင်းသမီးရဲ့ ကြေးမုံမှန်အစစ်ဆိုရင် ပြင်သစ်လုပ်ကြေးမုံမှန်မှ စစ်မှာ နော်” ဟု ဆိုလိုက်ရာ အုန်းမြင့်ဆိုသူက

“တော်ပါပေတယ် ဆားပုလဲမင်းအောင်၊ ကျုပ်ဆီက ကြေးမုံမှန်ကြီးက လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ ကြေးမုံမှန်အစစ်ပါ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကြေးမုံကြီးအနောက်မှာ ပြင်သစ်လုပ်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေပါတယ်လေ။ ကျုပ်ဟာ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို အိမ်မှာထားရင် မလုံခြုံမှာ စိုးလို့ မက္ကဇင့်ဘဏ်မှာ အပ်ထားဖို့ ပြင်ပေမဲ့ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ကြည့်လို့ မဝသေးတာနဲ့ မက္ကဇင့်ဘဏ်မှာ မအပ်သေးဘူး။ ကျုပ်က ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းက ရွှေသလံလွင်ဆိုတဲ့ ခြံကြီးမှာ နေထိုင်တယ်။ ကြည့်မှန်ကြီးကို ကျုပ်ရဲ့ စာကြည့်ခန်းက နံရံမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဗီရိုထဲမှာ ထည့်ပြီးသိမ်းထားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့မနက်ကျုပ်အိမ်ယာနီးတော့ နံရံမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဗီရိုတံခါးကြီးပွင့်နေပြီး ဗီရိုထဲက လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။”

ဟု ပြော၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အုန်းမြင့်၏ စကားကို မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး နားထောင်နေရာမှ

“နည်းနည်း အသေးစိတ်ပြီး ပြောပြပါလား။”

ဟု ပြောလေ၏။ အုန်းမြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောပုံမယ်၊ ဒီနေ့ နံနက်စောစော အိပ်ယာထပြီး

ဘုရားရှစ်ခိုး၊ သတ္တဝါတွေကို အမျှဝေပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်က အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးဒေါ်မိုးဟာ ဘုရားခန်းထဲကို ကမန်းကတန်းဝင်လာပြီး

“ဆရာရေ... အိမ်ထဲကို ညက သူခိုးဝင်ပြီထင်တယ် ဆရာ”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ ကျုပ်လည်း စိုးရိမ်တကြီး စာကြည့်ခန်းထဲကို ပြေးဝင်သွားတော့ စာကြည့်ခန်း ပြတင်း ပေါက်ကို အဖျက်ခံထားရပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ ကော်ဇောကိုဖြတ်နင်းသွားတဲ့ ခြေရာကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့မြင်ရတယ်။ သူခိုးကပြတင်းပေါက်ကိုဖျက်ပြီး ဝင်လာတဲ့ ခြေရာတွေအထင်ရှားကြီးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။။ ထို့နောက်တွင် မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားအိမ်ကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အုန်းမြင့်ဆိုသော လူက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးကို ၎င်းနေထိုင်ရာ ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကန်တော်ကြီးစောင်း အိမ်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ အုန်းမြင့်ဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သည် ထက်ပိုပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ လူကုန်ထံ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလေ၏။ အုန်းမြင့် အိမ်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် တင်းနစ်ကွင်းကြီး တစ်ခုရှိပြီး အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင်လည်း ခမ်းနားကြီးကြွယ်သော အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို ထည့်သွင်းထားလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကိုအုန်းမြင့် ပြောသလို စာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီး ပြတင်းပေါက်မှ လျှို့ဝှက်ဖိရိုသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသော သူခိုး၏ ခြေရာကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ကိုအုန်းမြင့်၏ အိမ်၌ အိမ်ဖော် မိမိုးဆိုသူ တစ်ယောက်သာရှိပြီး အိမ်ကြီး၌ ခြံစောင့်၊ မာလီစသည် တို့ လည်း မရှိချေ။ ထို့ပြင် အိမ်ကိုလုံခြုံစေသော ခွေးလည်း မွေးမြူထားခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရ၏ ၊ ကိုမင်းအောင်က အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ချင်သည် ဆိုကာ တစ်ကိုယ်တည်း ခြံထဲသို့ဆင်းသွား၏။

ခဏအကြာတွင် ကိုမင်းအောင် ပြန်ရောက် လာပြီး

“ကိုအုန်းမြင့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဗီရိုရှိတဲ့ နေရာကို ဘယ်သူတွေသိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုအုန်းမြင့်က

“ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဗီရိုကို အထူးကိစ္စအနေနဲ့ လျှို့ဝှက်ထားပါတယ်၊ ကျုပ်အိမ်က အိမ်ဖော် တွေကိုတောင် အသိမခံခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ မောင်အေးတော့ သိတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“မောင်အေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ကိုအုန်းမြင့်က

“မောင်အေးဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ ကောလိပ်တုန်းက ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့တဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုတော့ ကိုမင်းအောင်တို့ သံသယမဝင်စေချင်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူဟာ နံမည်နဲ့ လိုက်အောင် အင်မတန်အေးပြီး ပန်းချီဆရာပီပီ စိတ်သဘောထား နူးညံ့တယ်။ နောက်ပြီး လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ ကြေးမုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မက္ကဇင့်ဘဏ်မှာ သွားအပ်ထားဖို့ ကျုပ်ကိုတဖွဖွ သတိပေးခဲ့သူပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က

“အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြိုတင်ပြီး ဘယ်တော့မှ လူတစ်ယောက်ကို တရားခံအဖြစ် သတ်မှတ်လေ့မရှိဘူး၊ ဒီအတွက် ကိုအုန်းမြင့် သူငယ်ချင်းအတွက် ဘာမှ ပူစရာမလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကိုအုန်းမြင့်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်အိမ်ပြတင်းပေါက်ကို ဖျက်ဆီးပြီး လျှို့ဝှက်ဗီရိုထဲက ကြေးမုံမှ

နံကြီးကို ယူသွားတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကော်ဇောပေါ်မှာ သူခိုးရဲ့ ခြေရာ
တွေထင်းနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆာပုလင်း မင်းအောင်က ကိုအုန်းမြင့်၏ စကားကို
နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ

“ကိုအုန်းမြင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်အေးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြ
ပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ

ကိုအုန်းမြင့်က စိတ်လက်မကြည်သာဟန်ဖြင့် ၎င်း၏ သူငယ်ချင်း ပ
န်းချီ ဆရာမောင်အေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြလေ၏။ ကိုအုန်းမြင့်
က

“ကျုပ်သူငယ်ချင်း မောင်အေးက အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ လူပုံ
နွဲ့နွဲ့ဗျ။ ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်တယ်။ မိန်းကလေးတွေကျလောက်မဲ့ရုပ်မျိုး
ပဲ။ သူက အရပ်အမောင်းလည်း ကောင်းတယ်ဗျ။ ဖိနပ်ကတော့ နံပါတ် ၁
၀ကို စီးတယ်။ ရုပ်ဖြောင့်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးတူတဲ့ အချက်
က အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူပျိုကြီးတွေဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းအောင်က

“မောင်အေးနဲ့ ကိုအုန်းမြင့် မကြာခဏတွေ့ဆုံလေ့ရှိသလား၊”

ဟု မေးမြန်းခဲ့ရာ ကိုအုန်းမြင့်က

“သူနဲ့ ကျုပ်က စစ်တုရင်ပြိုင်ဘက်ဗျ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် မကြာခ
ဏဆုံပြီး စစ်တုရင်ကစားလေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ စစ်တုရင် ကစားတာက
လည်း ဟောဒီ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့ကတောင် ကျုပ်
တို့ နှစ်ယောက် ဒီစာကြည့် ခန်းထဲမှာ စစ်တုရင်ကစားကြသေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းအောင်က ပန်းချီဆရာ မောင်အေးဆိုသူ၏ လိပ်စာကို မေးမြန်းပြီး သေချာစွာ မှတ်သားကာ

“ကျုပ်ကို အချိန်တစ်ရက်လောက်ပေးပါ။ ကိုအုန်းမြင့်ရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကြေးမုံမှန်ကို ပြန်ရှာပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုအုန်းမြင့်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး

‘အားကိုးပါတယ်ဗျာ၊ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို တစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရှာပေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားတောင်ကျပ်မယ့်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လည်း စုံထောက်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုပြီး နံမည် သတင်းမွှေးတာပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းစကား ဆို၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကိုအုန်းမြင့်၏ ချီးမွမ်းစကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကိုအုန်းမြင့်၏ ကန်တော်ကြီးစောင်းအိမ်ကြီးမှ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အပြန်လမ်း၌ ကျွန်ုပ်က

“အမှုကတော့ ပြောင်ကျကျ ဝင်ခိုးတဲ့ အမှုပဲနော်၊ သူခိုးကို ဘယ်လို ဖမ်းကြမှာ လဲ” ဟု မေးမြန်းလေးရာ ကိုမင်းအောင်က

“တရားခံကို ကျုပ်မကြာမီ ဖမ်းပေးမှာ ပါ၊ လောလောဆယ် သေချာအောင် နည်းနည်းစုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနောက်တွင် မူ ကိုမင်းအောင်သည် ပန်းချီဆရာများ ဆုံဆည်းလေ့ရှိသော အိန်ဂျယ်ကလပ်သို့သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကားပေါ်မှာ ပင် ထိုင်ခိုင်းကာ

“အိုင်ပီခဏစောင့်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မှာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကိုမင်းအောင်သည် ခဏကြာလျှင် ကား

ရှိရာ ပြန်ရောက် လာပြီးနောက်

“ဂိုက်တဝေးတိုက်ကို မောင်းဗျာ၊ ဂိုက်တဝေးတိုက်က စာရေးမ မခင်မြိုင်ဆိုတာ ပန်းချီဆရာရဲ့ ရည်းစားဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမင်းအောင်ကို အပ်မှ အစ မော်တော်ကား အထိ ရနိုင်သော ဂိုက်တဝေးတိုက် သို့ ကိုမင်းအောင်အား လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂိုက်တဝေးတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ကားပေါ်မှာ ထိုင်မစောင့်တော့ဘဲ ကိုမင်းအောင်၏ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ကိုမင်းအောင်သည် ဂိုက်တဝေးတိုက် မိန်းကလေးတစ်ဦး မေးမြန်းနေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် အမှုကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ဂိုက်တဝေးတိုက်တွင် ရောင်းချသော ပစ္စည်းများကိုသာ လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် ဂိုက်တဝေးတိုက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုန်းဆက်ပြီး အတန်ကြာအောင် စကားပြောနေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုမင်းအောင် ဖုန်းဆက်နေစဉ် ဂိုက်တဝေးတိုက်ထဲမှ မိန်းမချောလေးများကို ပိုးပန်းရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ကိုမင်းအောင် ပြန်ရောက် လာပြီး

“အရေးကြီးပြီဗျို့..... ကျုပ်တို့ ရေကျော်က မောင်အေး တိုက်ခန်းကို သွားမယ်၊ ဟောဒီလိပ်စာအတိုင်း မောင်း”

ဟု ဆိုကာ လိပ်စာရေးထားသော စာရွက်ကို ကျွန်ုပ်အားပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုမင်းအောင်ပြသော လိပ်စာအတိုင်း ရေကျော်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ မောင်အေး တိုက်ခန်းသည် သုံးထပ်တိုက်အပေါ်ဆုံးတွင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမင်းအောင်သည် သုံးထပ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ကာ မောင်အေး အခန်းတံခါးကိုခေါက်၏။ အခန်းတံခါးကိုအတွင်းမှ ပိတ်ထားပြီး အတန်ကြာသည် အထိ မောင်အေးက တံခါးလာ မဖွင့်

သဖြင့် ကိုမင်းအောင်က သော့ပေါက်ထဲသို့ သံချောင်းလေးတစ်ချောင်းဖြင့် မွှေနှောက်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။ တံခါးပွင့်သွားသောအခါတွင် ကိုမင်းအောင်က ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာကိုမြင်သောအခါ သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြွေမွသေဆုံးနေသော လူတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ထိုအလောင်းကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ

“အဲ့ဒါပန်းချီဆရာ မောင်အေးဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

★

ကျွန်ုပ်တို့ သည် ပုလိပ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပန်းချီဆရာ မောင်အေး
၏ ရေကျော်တိုက်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ ကိုမင်းအောင်
က ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ ကိုအုန်းမြင့်၏ ခြံကြီးသို့တစ်ခေါက် ပြန်မော
င်းခိုင်းလေ၏။ ကိုအုန်းမြင့်သည် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်နှစ်ဦးကို မြင်
သောအခါ အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

‘ကျုပ်.... ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ဆားပုလင်းမင်းအောင်’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုမင်းအောင်က

“ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ကျုပ်ပြန်ရှာပေးမလို့ ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုအုန်းမြင့်သည် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားဟ
န်ဖြင့်

“ဝမ်းသာ လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ပြန်ရတော့မယ်
ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ကိုအုန်းမြင့်ကို စကားမတုံ့ပြန်
တော့ဘဲ

“ကျုပ်တို့ စာကြည့်ခန်းကိုခဏ ပြန်သွားရအောင်”

ဟု ပြောလေရာ ကိုအုန်းမြင့်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“စာကြည့်ခန်းထဲကိုပြန် သွားမယ်ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ကိုအုန်းမြင့်၏ စကားကို မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲက ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် ဝင်သွားပြီး ကိုအုန်းမြင့်၏ လျှို့ဝှက်ဗီရိုအံ့ဝှက်ကို လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အံ့ဝှက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး “ဟောဒီမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးရဲ့ ကြေးမုံမှန်ကြီး” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအုန်းမြင့်သည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ် အဟောင်းသားကြည့်နေမိ၏။ ကိုမင်းအောင်က ကိုအုန်းမြင့်ကို ကြည့်ပြီး

“ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုအုန်းမြင့်ကို ပန်းချီဆရာ မောင်အေးကိုသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကိုအုန်းမြင့်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ကိုအုန်းမြင့်သည် ငြင်းဆန်လိုဟန်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ ကိုမင်းအောင်ကဆက်ပြီး

“ကိုအုန်းမြင့် ခင်ဗျားငြင်းမနေပါနဲ့ တော့၊ ဟောဒီမှာ ပန်းချီဆရာ မောင်အေး သေအံ့မူးမူးအချိန်မှာ လူသတ်တရားခံရဲ့ နာမည်ကိုရေးခဲ့တယ်”

ဟု ဆိုပြီး စာရွက်အပိုင်းအစတစ်ခုကို ထုတ်ပြ လိုက်လေရာ ကိုအုန်းမြင့်က တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး

“ဒီကောင်တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့ ကောင်ပဲ၊ သေတာတောင် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးသွားသေးတယ်”

ဟု ဝန်ခံကာ ပန်းချီဆရာ မောင်အေး၏ တိုက်ခန်းသို့သွားပြီး သတ်မိကြောင်းဝန်ခံ၏။ ထိုအခါမှ ပင် ကိုမင်းအောင်က သေသူပန်းချီဆရာ မောင်အေးသေအံ့မူးမူးအချိန်တွင် ရေးထားခဲ့သော စာရွက်ပိုင်းလေးကို

ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် စာရွက်ပိုင်းလေးကို ကြည့် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စာရွက်ပေါ်တွင် မည်သည့် စာလုံးမျှ မမြင်ရဘဲ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်သာဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါမှ ပင် ကိုမင်းအောင် ပရိယာယ်သုံးပြီး တရားခံ ကိုအုန်းမြင့်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြောင်း ရိပ်စားမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကိုအုန်းမြင့်အား လူသတ်တရားခံ အဖြစ် ပုလိပ်ဌာနသို့ လွှဲပြောင်းပေးပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က “ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ကိုမင်းအောင်၊ ကျုပ်တော့လိုက်မမီ တော့ဘူး၊ မျက်စိလည်သွားပြီ”

ဟု မေးမြန်းရာ ကိုမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကိုအုန်းမြင့်ရဲ့ စာကြည့်ခန်းကိုရောက်ကတည်းက သူခိုးဖျက်ထား တယ်ဆိုတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို မသင်္ကာဘူး။ ပြတင်းပေါက်ဟာ သူခိုးတစ် ယောက် အပြင်ကဖျက်တဲ့ ပုံ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်ထဲကဖျက်ထားတဲ့ ပုံဗျ၊ နောက်ပြီးကော်ဇောပေါ်က ခြေရာတွေကို ကျုပ်မသင်္ကာဘူးဗျ၊ ကော ဇောပေါ်က ခြေရာတွေဟာ သိပ်ထင်ရှားပြီး ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ကခြေရာတွေ ကို ပန်းချီဆွဲထားသလို ညီညာလွန်းနေတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခြံထဲဆင်းပြီး သူခိုးရဲ့ ခြေရာလက်ရာ တွေကြည့်တော့ လည်း အပြင်ကဖောက်ထွက်ပြီး ဝင်လာတဲ့ လက္ခဏာလည်း မရှိဘူး၊ ကြေးမုံမှန်ကြီးဟာ အိမ်တွင်း သူခိုးကြောင့် ပျောက်သွားတာဗျ၊ ဒီကတည်းက ကိုအုန်းမြင့်ကို တရားခံဆိုတာကျုပ်ရိပ်စားမိတယ်၊ သေချာအောင် ပန်းချီဆရာတွေ စုဝေးလေ့ရှိတဲ့ အိန်ဂျယ်ကလပ်မှာ သွားစုံစမ်းကြည့် တော့ ပန်းချီဆရာ မောင်အေးရဲ့ ချစ်သူဟာ ဂျိုက်တဝေးတိုက်မှာ အလုပ် လုပ်တဲ့ မခင်မြိုင်ဆိုတာ သိရတယ်၊ မခင်မြိုင်နဲ့ ဂျိုက်တဝေး တိုက်မှာ တွေ့ဆုံတဲ့ အခါ ကိုအုန်းမြင့်နဲ့ ပန်းချီဆရာမောင်အေးဟာ မခင်မြိုင်ကို အရင်တုန်းကအပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းခဲ့ပြီး မခင်မြိုင်ရဲ့ မေတ္တာကို ပန်းချီ

ဆရာ မောင်အေးက ရဲ့ခွဲကြောင်း သိတယ်။ မခင်မြိုင်ဟာ ချစ်သူပန်းချီ ဆရာမောင်အေးနဲ့ ဂျိုက်တဝေးတိုက်မှာ တွေ့နေကျ အချိန်ရောက်မလာ တဲ့ အတွက် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လက်စသတ်လို့ အလုပ်များ တယ်ထင်နေရှာတယ်။ ဒီနေ့ ညနေ ဂျိုက်တဝေးတိုက်ကပြန်ရင် မောင်အေးရဲ့ ရေကျော်တိုက်ခန်းကို လိုက်သွားမယ်ပြောခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဟာ မောင်အေးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ရေကျော်တိုက်ခန်းကို လိုက်တဲ့ အခါ ထင်တဲ့ အတိုင်း မောင်အေးအလောင်းကိုပဲတွေ့ရတာပဲ။ တကယ်တော့ တရားခံ ဖြစ်တဲ့ ကိုအုန်းမြင့်ဟာ လောင်းကစားပိုင်းကြီးတွေမှာ အကြီးအကျယ်ရှုံးလို့ ငွေလိုနေခဲ့တယ်။ စနေနေ့က ကိုအုန်းမြင့်နဲ့ မောင်အေးတို့ စစ်တုရင်ကစားရင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကြမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်အထင် စကားများ ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက မခင်မြိုင်ကို ပိုးပန်းတဲ့ ကိစ္စလို့ ထင်တယ်။ ကိုအုန်းမြင့်ဟာ မောင်အေးကို မခင်မြိုင် ကို ပိုးပန်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စထားခဲ့ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း မောင်အေးကိုသတ်ပြီး ကြေးမုံမှန်ကြီးကို မောင်အေး ခိုးတယ်လို့ ထင်အောင် ပရိယာယ် ဆင်ရတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“သူဘာလို့ ပရိယာယ်ဆင်တာလဲ၊ ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းအောင်က

“ဂျိုက်တဝေးတိုက်မှာ ကျုပ်ဖုန်းဆက်တာ အာမခံဌာနဗျ၊ အာမခံဌာန မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းတန်ရှိတယ်လေ။ ကိုသိန်းတန်ဆီမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ကိုအုန်းမြင့်ဟာ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို အာမခံအမြောက်အမြားထားတယ်လို့ သိရတယ်။ တကယ်တော့ ကိုအုန်းမြင့်ဟာ ရည်းစားလုဖက် ပန်းချီဆရာကိုသတ်ပြီး ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေ ပန်းချီဆရာ

ကို သံသယဖြစ်အောင် မသိမသာပြောခဲ့တယ်။ အခန်းထဲမှာ ခြေရာတွေ ထင်အောင် လုပ်ခဲ့တာတောင် ပန်းချီ ဆရာစီးတဲ့ ဖိနပ် နံပါတ် ၁၀ကို ရှာ ဝယ်ပြီး ပန်းချီဆရာလို့ ထင်မြင်အောင် လှည့်စားခဲ့တယ်။ ကိုအုန်းမြင့်ရဲ့ ခြေထောက်က အတော်သေးတာဗျ။ သူနဲ့ မတော်တဲ့ ဖိနပ်အကြီးကို ဝယ် စီးပြီး ပန်းချီဆရာရဲ့ ခြေရာလို့ ထင်အောင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ စုံထောက် တွေကို လှည့်စားပြီး ကြေးမုံမှန်ကို အာမခံထားတဲ့ ငွေတွေကို သူထုတ် ယူဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်။ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်ထဲမှာ လက်စောင်းထက်တဲ့ ကျူ ပ်လို လူကိုတောင် တက်လိမ့်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူတော့အတော်ပိုင် နေပြီ ထင်ခဲ့ပုံရတယ်။ ကိုအုန်းမြင့်က ကျုပ်တို့ နောက်တစ်ကြိမ်သူ့စာကြ ည့်ခန်းကို မဝင်တော့ဘူး ထင်မြင်လို့ ကြေးမုံမှန်ကြီးကို လျှို့ဝှက်ဖိရိုထဲမှာ ပြန်ပြီးဖွက်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကိုကျုပ်က ရိပ်စားမိ လို့ စာကြည့်ခန်းထဲက လျှို့ဝှက်ဖိရိုကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဖွင့်တော့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မှန်ကြီးကို တွေ့တာပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း လူသတ်မှုနဲ့ ပတ် သက်ပြီး သူ့ကိုရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစစ်ချင်တာနဲ့ ပန်းချီဆရာ မသေမီ တ ရားခံ နာမည်ရေးခဲ့တယ်ဆိုပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပရိယာယ်ဆင်ပြီးပြ လိုက်တော့ သူမညာနိုင်တော့ဘဲ ဝန်ခံလိုက်ရတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချပြီး

“အကြံကတော့ တော်တော် ပိုင်တယ်ဗျာ၊ ရည်းစားလုဖက်ကို လုပ်ကြံပြီး ကြေးမုံမှန်ခိုးတဲ့ သူခိုးဖြစ်အောင် ပရိယာယ်ဆင်တယ်။ တစ် ချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်အနေနဲ့ အာမခံကုမ္ပဏီက ဆုငွေကိုထုတ်ပြီး အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြံတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ပီရိတယ်ထ င်ပြီး စီအိုင်ဒီရဲ့ အတော်ဆုံး စုံထောက် ကိုမင်းအောင်ကိုတောင် တက်ပြီးလှည့်စားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရှူးသူပတ်ပြီး ထောင်နန်း စံရပြီ၊ တော်ပါပေတယ် ကိုမင်းအောင်ရယ်... ကျုပ်တို့ သာဆိုရင် လှည့်

စားတာခံရမှာ သေချာတယ်၊ တရားခံ ကိုအုန်းမြင့် လူရွေးမှားတာဗျ။ စုံ
ထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ ကိုတင်လှ တို့လို ခပ်ညံ့ညံ့စုံထောက်တွေကို
သူရွေးရင် ဒီလိုထောင်နန်းစံရမှာ မဟုတ်ဘူး '

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်း မင်းအောင်ကမူ မည်သည့် စကားကိုမျှ
မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်ပြီး လိုက်ပါ လာလေ၏။

★

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇) အသောကလမ်း နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး ရွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရှိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လေးနက်သော အတွေးပျက်မှာ စိုးသဖြင့် ၎င်းကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ အနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ပြီးစောင့်နေ လိုက်လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ပျင်းနေပြီလား၊ အိုင်ပီအလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုပေါ်နေလို့ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“စဉ်းစားပါကိစ္စမင်းအောင်
ကျွန်တော်လာလို့
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က သက်ပြင်းချပြီး

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာလဲ အဖြေထွက်ပြီးပါပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကိုမင်းအောင်၊ သိခွင့်မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး “ကိုမင်းအောင်လို သေမင်းမျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စင်္ကြံနံလျှောက်နေတဲ့ လူက အသက်အန္တရာယ်ဆိုတာ စကားလုပ်ပြောစရာလားဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုမင်းအောင်က ဂျန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး “မတူဘူး အိုင်ပီ.....ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမြဲအသက်အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အသက်အန္တရာယ်က ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ အခုရင်ဆိုင်ရမဲ့ လူတွေက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကို ရန်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော့် အသက်ကိုမရရင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေအားလုံးကို ရန်ရှာဖို့ ရည်ရွယ်ထားပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် ကိုမင်းအောင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“တကယ်ပဲလားဗျာ၊ ဒီလိုတွေ ဘယ်လိုလူတွေလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုင်ရာကထလိုက်ပြီး

“မြွေဆိုး မြွေဟောက်တွေလို ရန်ငြိုးရန်စကြီးတဲ့ ယက္ခဂိုဏ်းသား

တွေပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယက္ခဂိုဏ်း၏ အမည်ကိုကြား
သည် နှင့် ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိုဂိုဏ်း၏ အကြောင်းကို ရှု
ည်လျားစွာ တွေးတောနေမိ၏။

*